

Karen Perry

De onschuldige slaap

ISBN 978-90-225-6572-8

ISBN 978-94-0230-227-1 (e-boek)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *The Innocent Sleep*

Oorspronkelijke uitgever: Michael Joseph Ltd.

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Stephen Mulcahey/Arcangel Images

Zetwerk: Tekst & Image, Eexterveen

© 2014 Karen Gillece en Paul Perry

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Tanger, 2005

Er is storm op komst. Hij voelt het aan de vreemde roerloosheid van de lucht. Geen enkele beweging, geen opwaaiende kleding, nog geen fluisterend briesje in de smalle straten van Tanger.

Achter de waslijnen die tussen de gebouwen in gespannen zijn, boven de pannendaken, ziet hij een reepje van de hemel. Die is merkwaardig helder, met een blauwige gloed en lichten die bijna aan een aurora doen denken.

Hij roert in een beker warme melk, knippert met zijn ogen en kijkt dan opnieuw naar de veranderende, buitenaardse kleuren van de hemel.

Nadat hij het lepeltje op het aanrecht heeft gelegd wendt hij zich af van het open raam en loopt naar de plek waar zijn zoontje zit, zijn gezichtje geconcentreerd gericht op de puzzel die voor hem ligt.

‘Hier,’ zegt de vader terwijl hij hem de beker toesteekt.

Het jongetje kijkt niet op.

‘Vooruit, Dillon, opdrinken.’

Nu kijkt het jongetje hem fronsend aan. ‘Nee, papa. Ik wil het niet.’

Zijn vader steekt hem de beker nog een keer toe. Het jongetje aar-

zelt voordat hij hem aanpakt, en op dat moment voelt Harry een vage aarzeling. Hij laat zich er niet door weerhouden en knikt bemoeidigend. Het jongetje drinkt met grote, trage slokken. Er loopt een straaltje melk langs zijn mondhoek, dat zijn vader wegveegt. Dillon neemt nog een slok en geeft hem dan de beker terug. 'Alsjebliëft, papa,' zegt hij. 'Op.'

Harry neemt de beker aan en loopt naar de gootsteen om hem om te spoelen. Op de bodem ligt het residu van een fijn wit poeder. Hij vult de beker met water en ziet het residu opstijgen, over de rand lopen en in de afvoer verdwijnen.

Hij draait de kraan nog niet dicht, maar vult een pan met water en zet die op het fornuis. Het gas laat zich niet gemakkelijk aansteken; hij houdt de knop ingedrukt en moet de ontsteker meerdere malen indrukken voordat er een vlammetje ontstaat.

De couscous staat klaar. Hij pakt een handjevol rozijnen en doet die in een kom. Op het aanrecht naast de olijfolie staat een halfvolle fles brandy. Harry overgiet de rozijnen met brandy. Voordat hij de fles terugzet, houdt hij de opening bij zijn neus en snuift diep. Dan neemt hij snel, bijna steels, een slok, schroeft de dop op de fles en zet hem naast de olijfolie.

Hij kijkt weer naar buiten, naar de veranderende kleuren van de hemel. Hij wil er iets over zeggen tegen zijn zoontje, maar doet het niet. Dillon maakt zijn puzzel af en begint slaperig te worden.

Harry richt zich weer op het bereiden van de maaltijd. Hij giet een klein beetje olijfolie in zijn rechterhand en smeert het hakmes ermee in. Daarmee snijdt hij dadels in stukjes, die hij in een kom doet, en hij strijkt nog een keer met zijn vingers langs het mes voordat hij de abrikozen op de snijplank legt.

Achter het raam zijn de straten stil. Meestal klinken op dit uur van de dag in de naastgelegen appartementen de geluiden van mensen die druk aan het koken zijn, maar vanavond geen stemverheffing, geen kletterende borden, geen sissend bakvet of gehuil van hongerige baby's. Er is een stilte neergedaald over dit deel van de wereld. Het lijkt wel of alle inwoners van Tanger hun adem inhouden.

Hij draait zich om naar Dillon. ‘Bedtijd.’

Er komt geen protest van de kant van zijn zoontje, alleen een vaag instemmend knikje. Harry tilt hem op en draagt hem naar zijn kamer. Daar kleedt hij het jochie uit tot op zijn hemd en onderbroek en schuift hem onder de dekens. Hij streelt zijn wang en buigt zich over hem heen om een kus op zijn voorhoofd te drukken. ‘Welterusten, mijn lieve prinsje,’ fluistert hij, maar de jongen geeft geen antwoord. Hij slaapt al.

Terug in de keuken schenkt Harry een gin-tonic voor zichzelf in. Het is een lange, zware dag geweest. Hij heeft last van de warmte, de aandacht die zijn zoontje opeiste en zijn eigen onvermogen om zich te concentreren. Zijn huid voelt trekkerig.

De lucht blijft drukkend, ook al is de hitte verdwenen. Nu het jongetje slaapt, kan hij verdergaan met koken. Robin is jarig vandaag en hij heeft een speciaal verjaardagsmaal gepland.

Als hij de oven heeft aangezet, haalt hij de afdeklag van het lamsvlees dat op het aanrecht staat, maalt grof zout over het vlees en wrijft het in met rozemarijn en oregano voordat hij het de oven in schuift. Terwijl hij dat doet, werpt hij een blik op de lucht en vraagt zich af wanneer de wolkbreuk zal losbarsten.

In Tanger kan de regen Bijbelse proporties aannemen. Stortbuien duren soms dagen. Het is een van de dingen die hem het meest verbaasden toen ze hier vijf jaar geleden kwamen wonen. Nu verlangt hij naar zo’n onweersbui, die de lucht zuivert en de drukkende atmosfeer verdrijft.

De pijn in zijn hoofd, helemaal rondom, is niet afgenomen, ondanks de gin. Hij werpt een blik op de oude klok boven het fornuis en vult opnieuw zijn glas.

Dan wordt hij opgeschrikt door de telefoon.

‘Is alles goed daar?’ vraagt Robin.

‘Ja. Dillon slaapt en ik ben met het eten bezig.’

‘Slaapt hij?’

De verbazing in haar stem brengt hem uit zijn evenwicht.

‘Hij was doodop.’

‘Ik bel je eigenlijk,’ zegt ze dan, op een toon die hem doet ver-

moeden dat ze iets van hem wil, 'om te zeggen dat Simo ziek naar huis gegaan is. Ik heb tegen Raul gezegd dat ik wat langer doorwerk.'

'Maar je bent jarig.'

'Het is maar voor een paar uurtjes.'

Hij zwijgt.

'Als ik thuiskom, ben ik nog steeds jarig,' zegt ze.

Hij drinkt zijn glas leeg en zegt dat ze inderdaad nog steeds jarig is als ze straks thuiskomt.

Hij zegt haar gedag, hangt op en schenkt nog een keer in. Zijn laatste glas voordat ze thuiskomt. Hij wil niet dronken worden en haar avond bederven.

Vanavond, door zijn hoofdpijn en het ongemakkelijke gevoel dat in de lucht hangt, is hij schrikachtig als een kat, en hij snakt naar de geruststelling van haar aanwezigheid. Om de een of andere reden wil hij niet alleen zijn. Hij zoekt afleiding in het opruimen van het speelgoed, het bijeenrapen van de boeken en het terugleggen van de kussens op de bank.

Dan ontdoet hij de salontafel van alle rommel en veegt de tegelvloer. Het huis wordt weer zichzelf, het opgeruimde appartement dat hun thuis is geworden, met de sjofele maar comfortabele bank, het kralengordijn dat de zitkamer scheidt van het piepkleine keukentje, en het hoekje bij het raam waar een rits schilderijen tegen de muur geleund staat. Zelfs de houten tafel waaraan ze altijd eten is opgeruimd. Harry voelt irritatie ten opzichte van Robin; hij had Dillon misschien niet zo vroeg laten gaan slapen als hij had geweten dat ze laat thuis zou komen.

Toch doet hij zijn best om niet somber te worden, en hij begint de tafel te dekken. Messen, vorken, servetten, maar waar liggen de kaarsen?

Eerder vandaag heeft hij in de soek vier geurloze witte kaarsen gekocht, plus een rol saffraangeel linnen om over de bank te leggen en een groot, bewerkt verzilverd dienblad, met fijn filigraanwerk vol krullen en tierlantijntjes. Het dienblad is zijn cadeau voor Robin. Hij heeft er twintig minuten voor moeten afdingen, maar nu pas

dringt het tot hem door dat hij het samen met zijn andere aankopen bij Cozimo heeft laten liggen.

Hij was eigenlijk niet van plan om naar Cozimo toe te gaan. Het was een spontaan besluit. Harry had er vrijwel onmiddellijk spijt van dat hij Dillon had meegenomen. Cozimo was niet gewend aan kinderen om zich heen, zeker niet in zijn eigen huis. Dillon verveelde zich al snel toen Harry zat te praten met Cozimo, en na verloop van tijd begon hij aan zijn arm te trekken, luid klagend, zodat er abrupt een eind aan hun bezoek gekomen was. Harry had het jongetje opgetild en meegenomen, zijn vriend dankbaar in alle rust achterlatend.

‘Fuck,’ zegt hij nu met een zucht, en hij probeert te bedenken wat hij moet doen.

Wat het meest voor de hand ligt is Cozimo bellen. Maar Harry weet wat dat waarschijnlijk betekent: Cozimo zal erop staan de vergeten spullen te komen brengen en vervolgens een drankje verlangen voor de moeite, en voordat ze het weten raken ze weer in een gesprek verwickeld, terwijl het verpietert. Cozimo zal het zich makkelijk maken en dan wordt het een verloren avond.

Harry gaat bij zijn zoontje kijken. Hij slaapt als een roos, en Harry kijkt wel uit om hem nu wakker te maken. Bovendien woont Cozimo vlakbij, het is maar een klein eindje heuvelafwaarts. Hij kan erheen lopen en binnen tien minuten weer terug zijn. Dan moet hij wel meteen vertrekken, snel, voordat de bui losbarst.

Na een laatste blik op het slapende kind haast hij zich de trap af en loopt door de verlaten boekwinkel, die in schaduwen gehuld is nu de schemer invalt en de hemel buiten donker en broeierig is geworden. Harry gaat naar buiten, draait de deur achter zich op slot en beent doelbewust door de smalle straatjes.

De aanhoudende stilte op straat maakt hem nerveus. Als hij omhoogkijkt, ziet hij nog net een gesluisde vrouw op hem neerkijken. Ze trekt zich snel terug, door het raam naar binnen, uit het zicht.

Ergens vlakbij in de wirwar van steegjes blaft een hond, en hij kan het ongemakkelijke gevoel niet van zich afschudden. In plaats van

de scherpe kantjes weg te nemen heeft de gin zijn onrust op de een of andere manier alleen maar versterkt.

Maar waar zou hij zich onrustig over moeten voelen?

Hij heeft zijn zontje alleen gelaten. Het schuldgevoel maakt dat hij zijn pas versnelt, en half op een drafje loopt hij naar de hoek van de straat.

De neonverlichting boven de bar zoemt en sist luidruchtig als hij erlangs loopt. Hij is zich bewust van de vreemde aanblik die hij moet bieden: een blanke man die door de straten snelt. Hij blijft pas staan als hij het sierhek heeft bereikt, waar hij hard op de bel drukt.

Er verstrijkt een moment voordat hij het *woesj-woesj* van zachtleren pantoffels op de plavuizen achter het hek hoort. Een kleine gestalte gekleed in djellaba verschijnt, en de verwarring verdwijnt van Cozimo's verschrompelde gelaat wanneer hij ter begroeting een hand opsteekt.

'Mijn vriend.' Hij maakt het hek open.

En op het moment dat de grendel knarsend en schurend uit de gleuf wordt geschoven, hoort Harry het: een tegengeluid als antwoord, luider, heftiger en angstaanjagender dan het eerste.

Dit is geen onweer, geen knetterende donderslag. Als de breuk komt, vindt die niet boven zijn hoofd plaats, zoals hij het zich had voorgesteld. Hij voelt hem onder zijn voetzolen.

Een laag gerommel stijgt op uit de krochten van de aarde. De grond begint te schudden. Hij zoekt steun bij de muur, maar de muur beweegt en het hek rammelt in de ijzeren scharnieren.

De grond onder zijn voeten beweegt als vloeistof. De aarde zwiept misselijkmakend heen en weer. De wereld wordt gevuld met een diep gebrul, glasgerinkel, het geluid van vallende dakpannen en het gekrijs van scheurend hout.

De grond onder Harry pulseert, de aarde glijdt onder zijn voeten vandaan en zijn hart wordt gekatapulteerd in zijn borst.

Ergens op straat hoort hij het sissen van gas dat ontsnapt uit kاپotte leidingen, en als hij zijn rug tegen de muur drukt, ziet hij het gebouw aan de overkant heen en weer deinen, wankelend op zijn grondvesten. In de verte stijgt rook op en de lucht wordt gevuld met

de geur van gas. Net als hij denkt dat het gebouw het zal begeven, is het voorbij.

Het geluid verstomt. Het gebulder zwijgt. Het gebrul onder de aarde trekt zich terug.

Hij staat te tollen op zijn benen, platgedrukt tegen de muur, zijn handen aan weerskanten gespreid. Het gebouw waarnaar hij stond te kijken komt tot stilstand.

Zijn hele lijf is verlamd van angst, en hij heeft even tijd nodig om tot bedaren te komen. De spanning trekt uit zijn spieren en zijn ledematen verroeren zich weer.

‘Dat was een flinke,’ zegt Cozimo met een asgraauw gelaat, zijn ogen nog opengesperd van angst.

Harry lijkt iets te gaan zeggen, maar doet het niet.

Wat is er? wil Cozimo vragen, maar zijn keel is gortdroog en Harry is al weg.

Hij rent langs de bar, waar intussen de neonverlichting op de grond ligt, zoemend en schokkend voordat de stroom eruit wegtrekt. Overal in de straat valt het licht uit. Er heerst stilte, een sluier van rusteloze kalmte, maar dat duurt niet lang.

De kwetsbare rust wordt verstoord als de mensen langs hem heen beginnen te drommen. Ze lopen heuvelafwaarts, ontvluchten hun huizen, gedreven door angst, angst voor de naschokken die zullen volgen, voor het naderende instorten van deze broze panden.

Hij lijkt de enige te zijn die bergopwaarts loopt; zijn adem stukt in zijn borst, zijn hart gaat tekeer als een bezetene.

Al rennende hoort Harry het eerste gegil en gehuil. Deuren vliegen open en de mensen komen hun huizen uit, sommigen versuft en verward, anderen gedreven door paniek. Een man snelt langs hem heen met drie kinderen in zijn armen. Een vrouw komt wankelend haar stoepje op gelopen, huilend en onder het bloed, met een dieprode snee boven haar oog.

Op de hoek van de straat roept een man keer op keer: ‘Dit is het werk van Allah. Van Allah.’

Harry blijft staan om op adem te komen. Een vrouw slaat haar

armen om zijn nek. Hij duwt haar weg en gaat ervandoor.

Overal om hem heen schudden de gebouwen heen en weer en slaan de vlammen uit de huizen. Aan alle kanten mensen die huilen, bidden en om hulp roepen. Ook de dieren – kippen, runderen – laten van zich horen.

Verwilderd rent hij door. En dan, bij Hotel Mediterranean, staan er drie mannen op het dak. Om te voorkomen dat dit verdwaasde drietal dadelijk samen met het instortende dak naar beneden zal storten en levend zal worden opgeslokt door de vlammen van het brandende gebouw, draagt een legerofficier ter plaatse zijn mannen op hen neer te schieten. Dat doen ze, snel en accuraat, voor de ogen van een menigte verbijsterde toeschouwers.

Het voelt als het einde van de wereld.

Stof, overal stof.

Hij ademt het in, hoestend en proestend, zijn ogen tranen en zijn mond is droog. Rook dringt zijn neusgaten binnen. Hij ziet de gebouwen oplichten, de vlammen likken aan ramen en deuren.

In de verte klinkt het loeien van sirenes. Ook andere geluiden: abrupt gekraak van gebouwen die in elkaar zakken, de doffe klappen van op straat belandende bakstenen, brekend hout van boeiborden die het begeven.

Hij blijft rennen. Een pand zakt weg tegen zijn buurpand, alsof de vermoeidheid en de jaren het hebben verzwakt en het eenvoudig niet langer overeind kon blijven.

Uit de scheuren in het wegdek welt water op – water en zand. Een stinkende blubber vult de steeg en zuigt aan zijn voeten.

Op de hoek van de straat is de gevel van een bakkerij ingestort en hij kan in de vertrekken erachter kijken, waar de meubelen nog op hun plaats staan.

Een bed en een bank, gordijnen die wapperen in de openlucht.

Als hij aankomt bij de straat waar hij woont, neemt de hoeveelheid stof in de lucht toe. Hij wordt begroet door een enorme opstijgende wolk.

Hij blijft staan.

Random zijn voeten geschuif en gefladder. Als hij omlaag kijkt, ziet hij dat de weg bezaaid is met honderden boeken.

Op de open plek is de hemel vlak en donker. De gebouwen die standgehouden hebben zijn gelig en kaal.

Hij speurt de brokstukken af. Een beeld van eerder die avond keert terug: hij staat in het smalle gangetje met zijn slapende zoon in zijn armen. In gedachten voelt hij de zachte huid, zijn warme lijfje.

En dan wordt hij geconfronteerd met een nieuwe, verbijsterende realiteit: het pand waar hij eens sliep, liefhad, vader was, schilderde en zijn zoon in bed legde, het huis waar hij woonde en dat hij als zijn thuis beschouwde, bestaat eenvoudigweg niet meer, onherroepelijk; het is in de aarde verzonken, opgeslokt, verdwenen.